

Arrest

nr. 317 940 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juni 2024 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2024 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 januari 2023 een aanvraag in tot de afgifte van een visum gezinshereniging, dit om zijn minderjarige Belgische dochter alhier te vervoegen, die is geboren uit een relatie met een vrouw die niet zijn echtgenote is.

1.2. Verweerder neemt op 5 juni 2024 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op datum van 24/01/2023 werd een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering ingediend op naam van [A.H.A.], geboren op 05.04.1996, van Somalische nationaliteit, om zijn vermoedelijke dochter [A.F.A.], geboren op 01.01.1987, van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat meneer [A.H.] een certificaat van identiteitsbevestiging voorlegt waaruit blijkt dat meneer gehuwd is;

Overwegende dat DVZ de huwelijksakte van meneer [A.H.] opvroeg;

Overwegende dat meneer zijn hulpverlener bij het CAW verklaarde dat meneer nooit gehuwd is met [H.M.D.], de moeder van [A.F.A.];

Overwegende dat hieruit blijkt dat meneer gehuwd is met een andere echtgenote;

Overwegende dat er geen echtscheidingsakte werd voorgelegd;

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een gelegaliseerde Somalische geboorteakte werd voorgelegd waaruit blijkt dat meneer [A.H.] is geregistreerd als vader van [A.F.A.];

Overwegende dat art. 62 §1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat de vaststelling en de betwisting van de afstammingsband ten opzichte van een persoon worden beheerst door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft bij de geboorte van het kind of, indien de vaststelling het resultaat is van een vrijwillige handeling, bij het verrichten van die handeling;

Overwegende dat [A.F.A.] niet geboren is binnen het huwelijk van meneer [A.H.] en mevrouw [H.M.];

Overwegende dat voor kinderen die niet geboren werden binnen het huwelijk een erkenning moet plaatsvinden;

Overwegende echter dat er geen erkenningsakte werd voorgelegd;

Omwille van bovenstaande feiten kan het juridische vaderschap van de heer [A.H.] aangaande [A.F.A.] niet worden vastgesteld;

Bijgevolg werd niet voldaan aan de voorwaarden van gezinshereniging, en wordt het visum geweigerd.

[...]"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van deze memorie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: “*Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; schending van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) juncto artikel 18 WIPR; Schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet: Schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;*”

Na een theoretische uiteenzetting over de door hem in het middel aangehaalde en geschonden geachte bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur betoogt hij concreet als volgt:

“(2) Toepassing in concreto

In casu werd de aanvraag van verzoeker geweigerd omdat de gemachtigde meent dat het juridisch vaderschap van verzoeker ten aanzien van [F.] niet zou kunnen worden vastgesteld.

De verwerende partij baseert zich hiervoor enkel en alleen op de vaststelling dat er geen erkenningsakte voorligt. Echter, uit de geboorteakte van [F.] blijkt duidelijk dat verzoeker haar vader is.

Het is verzoeker dan ook niet duidelijk waarom de gemachtigde de geboorteakte van [F.] naast zich neerlegt, zonder de geldigheid ervan te betwisten en de beslissing louter baseert op de afwezigheid van een erkenningsakte.

Deze uiterst summiere en vage motivatie volstaat absoluut niet in het licht van de formele en materiële motiveringsplicht.

Deze motieven zijn allerm minst pertinent en voldoende draagkrachtig om de beslissing naar recht te verantwoorden, noch staan zij verzoeker toe de werkelijke redenen te kennen waarop de beslissing is gestoeld.

Hoewel het niet aan de Raad is zich uit te spreken over de erkenning van de buitenlandse geboorteakte van de dochter van verzoeker en de geldigheid ervan, belet dit de Raad niet om overeenkomstig artikel 39/1, §1, tweede lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid te beoordelen van de bestreden beslissing en na te gaan of de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.31 1).

Verzoeker meent dat de verwerende partij geen accuraat onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke doorwerking in België van de geboorteakte van zijn dochter. Doordat verwerende partij nalaat een toetsing door te voeren van de regels van het WIPR, schendt zij de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De verwerende partij betwist niet dat de geboorteakte van [F.] correct werd opgesteld, conform de geldende wetgeving

Het is dan ook niet duidelijk waarom er een erkenningsakte gevraagd wordt, nu duidelijk blijkt uit de geboorteakte dat verzoeker de vader is van [F.]. Zo wordt ook gesteld in de bestreden beslissing:

"Overwegende dat ter staving van de verwantschap een gelegaliseerde Somalische geboorteakte werd voorgelegd waaruit blijkt dat meneer [A.H.] is geregistreerd als vader van [A.F.A.]; "

De verwerende partij betwist de geldigheid van de geboorteakte dus niet, maar motiveert ook niet waarom deze onvoldoende zou zijn om de afstamming aan te tonen nu zij zelf aanvaardt dat verzoeker werd geregistreerd als vader van [F.].

De schending van deze motiveringsplicht, dient te worden onderzocht in het licht van artikel 27 WIPR. Dat stelt dat:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. (...) "

De geboorteakte wordt wel degelijk aanvaard door de verwerende partij, maar alle gevolgen verbonden aan een geldige geboorteakte worden niet toegekend.

Verzoeker herhaalt dat het hem niet duidelijk is waarom de passende gevolgen verbonden aan een geldige geboorteakte, hem niet worden toegekend. Dit maakt een schending uit van het materiële motiveringsbeginsel.

Ook het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden geschonden door de bestreden beslissing: verzoeker heeft via de geboorteakte aangetoond de vader te zijn van [F.]. Dat hem nu gevraagd wordt om nog een andere akte voor te leggen, terwijl reeds bewezen is dat hij de juridische vader is van [F.], is niet redelijk noch evenredig.

Het eerste middel is gegrond."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029.).

3.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat het onduidelijk is waarom de verwerende partij de beslissing louter baseert op de afwezigheid van een erkenningsakte en de door hem voorgelegde “geboorteakte”, waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat hij de vader is van de referentiepersoon, naast zich neerlegt, dit zonder de geldigheid ervan te betwisten.

3.4. De Raad stelt vast dat verweerder in de nota met opmerkingen aanvoert dat *“weldegelijk [kan] worden afgeleid om welke redenen het visum werd geweigerd, met name omdat enkel een geboortecertificaat dd. 30.05.2023 werd voorgelegd, dat ruim negen jaar na de geboorte van de referentiepersoon op verzoek van de verzoekende partij zelf werd afgeleverd”*. Hij wijst vervolgens naar artikel 27 van het WIPR, geeft de inhoud ervan weer en voegt er vervolgens aan toe: *“Hoewel in de bestreden beslissing per vergissing melding wordt gemaakt van een geboorteakte, benadrukt verweerder dat door de verzoekende partij geen authentieke geboorteakte werd voorgelegd n.a.v. de visumaanvraag. Zoals hoger ook reeds werd opgemerkt betreft het voorliggende document integendeel een louter certificaat dat werd afgeleverd door de ambassade hier in België op 30.05.2023, met name op uitdrukkelijk verzoek van de verzoekende partij. Gelet op het feit dat geen sprake is van een authentieke geboorteakte, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie -onder verwijzing naar artikel 27 WIPR- terecht geoordeeld dat het zogenaamde geboortecertificaat als dusdanig niet als bewijs van de juridische afstammingsband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon kan beschouwd worden. Doordat het een louter certificaat betreft dat op 30.05.2023 werd opgesteld in België en geen authentieke geboorteakte, heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat er een erkenningsakte moet worden voorgelegd, dit opdat de juridische verwantschap zou kunnen worden vastgesteld.”*

3.5. Daargelaten de vraag of dit een afdoende uitleg vormt voor het vereisen van een erkenningsakte, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verweerder een totaal nieuwe a posteriori motivering hiervoor ontwikkelt. Hiermee geeft verweerder minstens impliciet aan dat de motieven die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen voor het eisen van een erkenningsakte niet draagkrachtig zijn. Verweerder kan bezwaarlijk worden gevolgd in zijn stelling dat het in de bestreden beslissing op dit vlak louter zou gaan om een “vergissing”.

3.6. De Raad komt dan ook tot de conclusie dat het eerste middel gegrond is omdat de bestreden beslissing niet afdoende uitlegt waarom een erkenningsakte wordt vereist. Dit moet blijken uit de nieuwe a posteriori motieven die op dit vlak worden ontwikkeld in de nota met opmerkingen, die een vastgesteld motiveringsgebrek in de bestreden beslissing hoe dan ook niet kunnen rechtzetten (cf. RvS 23 april 2020, nr. 247.438).

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.7. Ten overvloede, in een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van het KB van 17 januari 2013; Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel,”*

Hij betoogt als volgt:

“Verzoeker heeft kennis genomen van de nota met opmerkingen van de verwerende partij. De verwerende partij merkt op dat er geen authentieke geboorteakte zou worden voorgelegd en vraagt daarom dat er een erkenningsakte zou worden voorgelegd.

Verzoeker is inderdaad niet in het bezit van een geboorteakte van zijn dochter [F.] die in Somalië werd opgesteld. Verzoeker wijst hiervoor naar het Koninklijk Besluit van 17 januari 2013 tot vaststelling van de lijst van landen waar het verkrijgen van akten van geboorte onmogelijk is of op zware moeilijkheden botst.

In artikel I van dit KB valt het volgende te lezen:

"De lijst van landen waar het verkrijgen van akten van geboorte onmogelijk is of op zware moeilijkheden botst, wordt vastgesteld volgens de bijlage bij dit besluit."

In de bijlage worden de volgende landen opgesomd:

"Afghanistan

Angola (enkel enclave Cabinda)

Somalië

Zuid-Soedan "

Uit het KB van 17 januari 2013 blijkt dat het onmogelijk of zeer moeilijk is om een geboorteakte te verkrijgen in Somalië.

Dat verwerende partij nu verzoekt dat er een erkenningsakte wordt voorgelegd, is dan ook niet ernstig. Verzoeker is niet in de mogelijkheid om een Somalische geboorteakte voor te leggen, laat staan dat hij in de mogelijkheid is om een erkenningsakte voor te leggen.

Verzoeker is van mening dat het niet is van verwerende partij om te vereisen dat er een erkenningsakte wordt voorgelegd nu uit het KB van 17 januari 2013 duidelijk blijkt dat het niet mogelijk is een geboorteakte te bekomen uit Somalië.

Naar analoge interpretatie kan geconcludeerd worden dat, indien het onmogelijk is om een geboorteakte voor te leggen, het ook onmogelijk is om een erkenningsakte voor te leggen. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om een erkenningsakte te vereisen.

Aldus schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel.

Bovendien heeft de verwerende partij de aanvraag zeer onzorgvuldig beoordeeld. Dit wordt ook bevestigd in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, nu deze stelt dat 'per vergissing' melding werd gemaakt van een geboorteakte in plaats van een geboortecertificaat.

Op basis van het voorgaande kan niet anders dan geconcludeerd worden dat de verwerende partij alleszins niet gerechtigd was om zonder meer het visum te weigeren en heeft bijgevolg nagelaten om zorgvuldig te werk te gaan, met de nadruk op het voeren van een voldoende en correcte feitenvinding, en vervolgens een afdoende gemotiveerde beslissing te nemen.

Het tweede middel is gegrond."

3.8. Het tweede middel is een nieuw middel. Een nieuw middel kan niet worden ontwikkeld in de synthesememorie, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is gekomen. Dit is in casu het geval omdat het ontwikkeld werd als reactie op wat in de nota met opmerkingen voor het eerst werd aangegeven (cf. punt 3.4.).

3.9. Verzoeker betoogt dat het onmogelijk is een geboorteakte van de referentiepersoon voor te leggen. Hij verwijst hierbij naar het koninklijk besluit van 17 januari 2013 tot vaststelling van de lijst van landen waar het verkrijgen van akten van geboorte onmogelijk is of op zware moeilijkheden botst. In bijlage bij dit koninklijk besluit is Somalië opgenomen in de lijst van landen waar het verkrijgen van akten van geboorte onmogelijk is of op zware moeilijkheden botst. Verzoeker betoogt onder meer dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Op de terechtzitting gaat verweerder op dit alles niet in.

3.10. De Raad komt dat ook tot de conclusie dat verweerder bij zijn aposteriori motieven geen rekening heeft gehouden met het koninklijk besluit van 17 januari 2013 tot vaststelling van de lijst van landen waar het verkrijgen van akten van geboorte onmogelijk is of op zware moeilijkheden botst. Een schending van de aangevoerde zorgvuldigheidsplicht wordt bijgevolg aangetoond.

Het tweede middel is dan ook ten overvloede in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juni 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------